

LEGEZA JÓZSEF

Gróf Széchenyi Zsigmondné Hertelendy Margit emlékezetére

Családtagok, rokonok, barátok, ismerősök, Semjén Zsolt, Magyarország miniszterelnök-helyettese és más állami képviselők, a Magyar Természettudományi Múzeum vezetői és dolgozói, a különféle vadásztársaságok tagjai szeptember 22-én délután a Farkasréti temetőben gyülekeztek, hogy búcsút vegyenek a nagy magyar vadász-író, utazó, fotográfus gróf Széchenyi Zsigmond köztisztviselőben álló özvegyétől, a szép kort megélt Széchenyi Zsigmondné Hertelendy Margittól, Mangi nénitől. A görögkatolikus egyház ősi dallamaival imádkoztunk az édesanyáért, a rokonért, a barátért, a keresztény testvérünkért, de legfőképpen Isten gyermekéért. Élete lassan, mint a gyertyaláng hunyt ki, mint mikor a láng lépésenként fénné varázsolja a gyertya egész testét, és végül kialszik. Így ment el tőlünk.

Mangi néni oly korban élte életének nagy részét, amikor azok az értékek, amelyekre nevelték, és amelyeket képviselt, eltűnőben voltak. Helyükre a középszerűség és a sekélyesség lépett. Hálásak lehetünk neki, hogy egész jellemében és személyiségében képviselte az egyre ritkábbá váló értékeket: az eleganciát, a finomságot, az emelkedettséget, a tapintatot, a nemeslelkűséget, de egyben a szerénységet is. Ezek a nemes tulajdonságok nem akadályozták meg őt abban, hogy a változásokra kész, alkalmazkodó és rugalmas is legyen. Ennek jele volt, hogy élete derekán az egyházközségünkben is otthonra talált, és részt vett szertartásainkon, közösségi programjainkon és kirándulásainkon. Főleg a máriapócsi zarándoklatok adták számára a legkedvesebb élményeket.

Életét arra tette fel, hogy férjének, a nagy magyar vadász-írónak emlékét őrizze, szellemi kincseit ápolja, valamint gazdag kulturális hagyatékát gondozza, és méltón képviselje. De ez házasságuk alatt sem volt másképp. Maga a nagy vadász fogalmazta meg feleségének nagyságát, életében betöltött szerepét és jelentőségét az Ünnepnapok című művében:

„A főnyeremény azonban, az igazi telitalálat akkor ütötte meg a markomat, mikor balatoni számkivetésemben olyan élettársra találtam, aki nemcsak megosztotta velem, hanem teljes érvényre is juttatta sorsom váratlan jobbra fordulásának minden örömét! Aki utolérhetetlen gondossággal, páratlan szeretettel rakta meg új fészkemet, aki ismét kíváncsúra szilárdította megingott jövőmet, aki új értelmet, új napsugarat adott életemnek!”

S mivel Isten után Mangi néni állt legközelebb férjéhez, leghitelebberen ő tudta megőrizni és képviselni gróf Széchenyi Zsigmond szellemi hagyatékát. Ez éltette, többek között ez adott özvegységének értelmet. Szemmel láthatóan ragyogott, ha róla beszélhetett, és közénk idézhette. Fájdalma volt, hogy a kommunizmus miatt az arisztokrata rokonság és ismerősi kör nagy része külföldre kénysze-

rült menekülni, de a tudat, hogy a távolság ellenére is élő és szereteteli maradt velük a kapcsolat, erőt adott neki. Természetesen osztálya itthon maradt tagjaival rendszeresen összajártak, tartották egymásban a lelket, őrizték a lángot.

Halálát én úgy látom, mint amikor a gazda késő ősszel kimegy a kertbe, széjjelnéz, és észrevesz az egyik gyümölcsfán egy ott felejtett érett gyümölcsöt. Leszüreteli boldogan, és a mulandóság kertjéből az örök élet éléskamrájába helyezi.

Mangi néni nem üres kézzel, szemlesütve, lehajtott fejjel érkezett és kopogtatott bebocsátásért az örök élet ajtaján, hanem egy szép, tartalmas, értékes, hosszú élet áll mögötte. Most, hogy már a Menyeyi Atya előtt áll, a Jóisten pedig mint egy nyitott könyvet, olvassatja a 96 év alatt írt életét, mi mögé állunk, hálát adunk és imádkozunk érte, megköszönve az Úrnak, hogy nekünk ajándékozta őt, közénk tartozhatott, és szeretett minket, görögkatolikusokat.

